

Penzion je z dolgimi, omlednimi pogledi tipal predse v nič. Klobuk pritiskal k obrvem: Potlačil, spet pritisnil, oberoč potlačil. Pustil prst na krajevцу. Zabredel križem v klanec, ko da nosi tram.

Sovdat je vrgel parkljaste, pordele palce v zrak:

»Proč! Zadosti smo se nažalfli! Konec, lahko greste!«

Tla v ogrlicah iz drobnih senc razmiganega listja.

Srečko je kolo zapeljal k lipam: V plohi blaznosti se vodimo za nos. Koraki vnémarnih podplatov. Molc puščavnika v peščinah. Kratka brundanja čebel – kam tone ladja v steklenici naših dni? S prsi si je dišal kot ruša v gozdu po dežju: Še don Penzion, svoj čas namazan s tolščo lečnih duhovitosti, skrivnostno hira v skrb. Z dlanjo si je prekril ostudo, z ust mu je visela kot smehlaj. Kar potrebujem, je prgišče čudežev – na dnu smo. Pahnili je nogó prek sedla, veke zvrnil v šušljanje vej: Verjamem, kajpada – v kaj? V svojo pogubo. Svjatopolkovna in Ficarotta sta prihajala s stopnic, blažena kot svetopisemski kameli.

S praga se je v prežo risal, mrk, Upognjeni Matija:

»Kam? Jutri, Nina, zdaj, pojutrišnjem? Kako?«

»Vseeno.«

»Tod ni mórja, ladjic z indijskimi smokvami, soli.«

Lucija Rev je z ihto prislonila staro, prhlo dver:

»Kako? Popsod ju čakajo samo težave. Kam!«

Sovdat se je, oprt na kol, sopihasto jemal s klopi:

»V Tolmin bom repetnice vrnil, iz angela postal hudič!«

Meglà in sonce sta zavili jutro v dober dan.

Drugačna svetloba

Minka
Korenčan

DRUGAČNA
SVETLOBA

Vabijo me
poti
sredi sijočih

trav,
 vabi me
 večno šumenje
 gozdov,
 vabijo me
 kamnite obale,
 svetišča
 molka
 in besed –
 jaz pa sem
 vzeta
 življenju
 in darovana
 templju smrti,
 jaz pa ne morem
 odpreti
 vrat sveta,
 sem
 drugačna pot,
 sem
 drugačna svetloba.

SEM
POPOTNICA

Sem
 popotnica
 zahajajočega
 sonca,
 sem
 skrivnost
 reke smrti,
 sem
 tista velika
 in sveta samota,
 ki vanjo vstopa
 večnost.

MOJ DOM

Moj dom je lep,
 čeprav je ležišče
 postlano
 z bridkostjo

in je eno samo okno
odprto
jutranji zarji,
čeprav ne prižigam
svetilke
pred polnočjo
in pojem zvezdam
z nemim glasom,
moj dom je lep,
je prhutanje ptic
v zalivu radosti,
je boso stopalo
na Zemlji sreče,
je prostor
v večnem prostoru.

USODNA LUČ Kadar se srečam
s teboj,
sije
s tvojega obraza
usodna luč
v neminljivi dan
moje večnosti,
v tvojih besedah
so skrivnosti tolažbe,
kakor posejane
v mojo bridkost,
ko sem
v tesnobi svoje smrti
mimohod življenja,
ko sem
trepetanje noči,
strah me je teme
in skritih ječ srca,
ti pa si
kakor vedrina neba,
kakor razsvetljeno
mesto,
si
moja usodna luč.

IN ODŠLA BOM In odšla bom,
do tal
bodo pozabljeni
oltarji mojih muk
in vzdihov smrti,
le najine rože,
ki se niso razcvetele
času
bodo cvetele
in iskal me boš
v hiši lepote,
da bi slišal
moj glas,
iskal me boš,
ko se boš vračal
v ljubljene spomine
in boš
samoti svojega
srca
klical
mojo večnost.

VIDENJE Nič se ne bo
dotaknilo
mojih večerov,
nič se ne bo
zgodilo
mojim nočem,
le zemljin prah
se bo dvigal,
le skrivnost bo
vse bližja in bližja,
le večnost bo
vse bliže in bliže
prižigala
luč,
ko bosta moji roki,
kakor v kristalnem diru
igrali
na lutnjo smrti
poslednjo hvalnico
življenju.